

Иван Гарелов

ГНЕЗДОТО НА ОМРАЗАТА

Документален разказ за Близкия изток

София, 2024

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от книгата не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Иван Гарелов, автор, 2024

© Михаела Йотовски, художник на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1427-7

Иван Гарелов

ГНЕЗДОТО НА ОМРАЗАТА

*Истината за конфликта
в Близкия изток*

Съдържание

Предговор	7
Идваме от Ливан.....	9
Има такъв народ.....	27
Не забравяйте Бейрут!.....	47
Израел – по библейските пътеки и окупираните територии	67
Интифада	127
Гнездото на омразата.....	149
Ще оцелее ли отново Арафат.....	153
Палестинският президент – чужд сред свои, свой сред чужди	157
През Газа – Украйна, през Пекин – Москва.....	161

Прегговор

Когато терористите от „Хамас“ извършиха кървавия си набег на израелска територия, светът беше потресен. Първите реакции у нас: гневните коментари, в които „Хамас“ се отъждествяваше с целия палестински народ; некоректните сравнения в произволни сфери – битови, библейски, политически и религиозни; и пълният песимизъм, че има вероятност за мирно решение – показаха в каква дълбока информационна дупка са затрупани истината за този конфликт и надеждата за неговото решение.

Като български журналист, който в продължение на две десетилетия търсеше тази истина на мястото на конфликта – отразявах военни действия, бунтове и гражданска война, срещаш се с обикновени хора, общественици и интелектуалци, бойци и лидери на двете противостоящи страни, бях поканен да коментирам събитието в предаването на БНТ „Панорама“, което самият аз бях водил в продължение на 21 години. От реакциите на моя коментар разбрах, че хората се чувстват неинформирани заради десетилетията мълчание по палестинско-израелския проблем. За 15 минути те бяха чули моето мнение и позиции и очакваха да научат повече. Това предполага и малко история освен актуална информация.

И лични впечатления преди всичко!

Ето защо реших да предложа част от тях, отразени в документалните филми, които съм правил, както и в някои от коментарите за пресата от последно време.

Игваме от Ливан

Това се случваше през 1976 г. Светът беше разделен на два лагера. Избухваха локални войни, извършваха се революции, преврати, кланета. В края на лятото в Ливан християнската милиция завладя палестинския лагер „Тел Заатар“, избити бяха 2000 души. 10 хиляди жени демонстрираха в Белфаст за мир. СССР извърши ядрен опит в Семипалатинск, Източен Казахстан. Джордж Харисън бе признат за виновен в плагиатство. Джими Конърс би Бьорн Борг. Хуа Гофън наследя Мао като партиен лидер на Китай.

* * *

Събудих се, като чух в просъница гръцката песен на Григорис Битикоцис „Риксе мия заря кали, ке я мена, вре зои“, което се превежда горе-долу така: „Хвърли и за мен един добър зар бе, живот“. Само преди месец тя звучеше всяка вечер във воденицата на Созопол, където се събирахме тогава. Не се усетих къде се намирам и запях и аз (така правя, когато съм заспал в заведение, да не разберат от компанията, че ме е нямало за известно време). Гледам: срещу мен няколко левантийски муцуни, рошави и брадясали, озадачени спряха да пеят. Ние бяхме специални пътници и екипажът от гръцко-кипърско-арабски произход не очакваше да знаем любимата им песен. Намирахме се в една гемия под кипърски флаг във водите на Средиземно море, между бреговете на Кипър и Ливан, в една тъмна нощ в края на лятото на 1976 г. Пътувах към моя първи военен филм. През есента на 1976 г. в Ливан бушуваше гражданска война. От едната страна бяха милициите на ливанските мюсюлмани, подкрепяни от частите на палестинската съпротива, а от другата – фалангистите, милициите на ливанските християни, подкрепяни от Израел.